

निशा काकांच्या समोर जरी काही दाखवत नसली तरी तिला अनुजची आता काळजीच वाटायला लागली होती. हा मुलगा असा काय वागतोय, कोणाशी काही बोलत का नाही, एवढा गप्प गप्प का बरं झालाय? एरवी एवढं भरभरून बोलणारा, सारखा मॉमभोवती भिरभिरणारा. सगळेजण अगदी 'ममाज् बाँय' असेच म्हणायचे.

तिच्या मनात नाही नाही ते विचार येत होते. याला कॉलेजमध्ये इतर मुलं रॅगिंग तर करत नसतील? याला कॉलेजमध्ये शिकवले जाणारे सर्व विषय नीट समजत असतील ना की काही कठीण तर जात नसतील? एखाद्या विषयात मार्क कमी मिळाले असतील, अगदी नापासही झाला असेल. अरे पण सरळ सरळ सांगून टाकायचं ना! छे! एवढा हुशार मुलगा. एवढे छान मार्क मिळवून प्रिन्स्टनसारख्या कॉलेजमध्ये आणि तेही प्री-मेडला अॅडमिशन मिळवलेला माझा लेक, ही शक्यता कमीच. पण मग काय? प्रेमप्रकरण? एखादी मुलगी आवडून तिच्या प्रेमात पडला असेल? पण तेही चालेल कारण हे वयच तसे असते. अगदी नैसर्गिक आहे. निशाने ते दोघेच असताना म्हणजे काका आसपास नसताना किती वेळा अनुजला विचारण्याचा प्रयत्न केला पण स्वारी ढीम्म. त्याने ताकास तूर लागू दिला नाही.

सकाळी उठल्या उठल्या फोनेवरील श्रीचा मेसेज ऐकून निशाने वर आपल्या खोलीत जाऊन दार लावून घेतले व लगेच श्रीला फोन लावला. श्रीने दुसऱ्या बाजूने फोन उचलताच हिच्या तोंडून एक हलकासा हुंदका बाहेर पडला.

श्री (घाबरून) – “निशी, काय झालं? तू रडतेस का? इतकी का घाबरली आहेस? मलाही रात्री तुझे तीन मिस्ड कॉल्स बघून जरा भीती वाटली. धड झोपही लागली नाही. निशी लवकर सांग काय झालंय ते. मला आता धीर धरवत नाहीये.”

निशाने त्याला सर्व हकीकत सांगितली. तिला आलेल्या सर्व शंका सांगून ती म्हणाली –

“मला तर आता इतकी भीती वाटतेय की हा काही ड्रगज वगैरेच्या फंदात रॅकेटमध्ये तर अडकला नसेल ना? माझा जीव नुसता उडून गेलाय श्री. मी काय करू मला काही सुचतच नाहीये. मी त्याला अनेक वेळा विचारण्याचा प्रयत्न केला श्री. पण घरात काका असल्यामुळे जरा पंचाईतच झाली आहे. ”

श्री – “तू एवढी पॅनिक होऊ नकोस निशी. मला कळतंय, तू एकटी असल्यामुळे आणि ह्या बाबतीत बोलायला, डिस्कस करायला तुझ्याजवळ कोणीच नसल्यामुळे तुला ही जास्तच

काळजी वाटतेय. पण जरा शांत हो. आपल्या अपब्रिंगिंगवर विश्वास ठेव निशी. अनुज तसलं काहीही भलतंसलतं करणार नाही याची मला खात्री आहे.”

निशा – “अरे तू मला हे सर्व तिथून सांगतोयस् पण मन चिंती ते वैरी न चिंती. खरंच मला खूप खूप काळजी वाटते रे! अनुज आपल्या दोघांचं सर्वस्व आहे रे श्री.”

श्री – “निशी, तू प्लीज़ काळजी करू नकोस. माय फॅमिली कम्स फर्स्ट. इतर सर्व गौण आहे. आता मलाही इथे थांबवणार नाही. मिळेल त्या पहिल्या फ्लाइंटने मी तिथे निघून येतो.”

अनुजच्या काळजीने श्री व निशा दोघेही नुसते हवालदील झाले होते. हे असं एकमेकांपासून लांब रहाणं, हा जीवनाचा संघर्ष हे सगळं कोणासाठी? एवढे मोठ्याले पगार काय कामाचे? नाही, नाही, देवा, आता तूच आम्हाला यातून मार्ग दाखव.

अनुजला डॅड येत असल्याची बातमी जेव्हा कळली तेव्हा तो सरळ आपल्या रूममध्ये गेला. “येस, येस, ओह गॉड थँक यू. व्हाट एल्स इ आय वॉन्ट?” त्याला खूपच आनंद झाला होता. इतके दिवस फोन, ईमेल्स करून, सगळ्यांशी संपर्क साधून सगळं जमवून आणलं होतं, आपल्या सरप्राइजबद्दल गुप्तता राखायला सांगून त्याने हेडकाऊंटही घेतला होता. एवढंच नव्हे तर केटरर्स, व्हेन्यू, मेनू सगळं ठरवून ठेवलं होतं. आता 27 डिसेंबरला जे त्याने ठरवलंय ते नक्की होणार. इथे आल्यापासून कशात लक्ष नसण्याचा, तोंड पाडून बसण्याचा, शिवाय गुप्तता राखण्यासाठी व हसू येऊ नये म्हणून मॉमसमोरही जास्त वेळ न थांबण्याचा जो काही नाटकीपणा केलाय, जी काही मेहनत घेतलीय त्याचे चीज होणार आहे.

इकडे आई-वडिलांच्या जीवाची एवढी घालमेल चालू असताना अनुजचं हे काय चालू होतं?